

17. søndag i treenighetstiden 2019

«Høstens påskedag» kalles denne dagen. Det er et paradoks å snakke om oppstandelsen, i det bladene blir røde og faller av trærne og kulden kryper inn og vi skjønner at alt har en slutt, også sommeren, også livet. Men så kommer kirkeåret til oss og overrumpler oss med tekster som handler om håpet om det *nye* livet. Mange vil si at dette håpet er selve kjernen i den kristne tro.

La oss høre hva apostelen Paulus skrev i sitt brev til menigheten i Filippi, i det 1. kapitlet:

Min lengsel og mitt håp er at jeg ikke skal bli til skamme i noe, men at Kristus, nå som alltid, skal bli opphøyd for alles øyne ved min kropp, enten jeg skal leve eller dø.

*Å leve er for meg Kristus, og å dø er en vinning. Men hvis jeg får bli i live, kan jeg gjøre et arbeid som bærer frukt, og **da vet jeg ikke hva jeg skal velge**. Jeg kjenner meg trukket til begge sider: Jeg lengter etter å bryte opp og være sammen med Kristus, for det er så mye, mye bedre. Men for deres skyld er det mer nødvendig at jeg fortsatt får leve. Og fordi jeg er trygg på dette, vet jeg at jeg skal bli i live, ja, bli hos dere alle og hjelpe*

dere til fremgang og glede i troen. Da skal dere få rikelig grunn til å være glade og stolte i Kristus Jesus for min skyld, når jeg kommer til dere igjen.

Fil 1,20-26

Slik lyder søndagens prekentekst. Ja, for jeg kan ikke si: «Slik lyder Herrens ord.» Dette er tross alt Pauli ord. Riktignok uttalte han seg ofte sterkt og klart og så å si på vegne av Herren selv, som om han kjente Jesus på det mest intime, men først og fremst er dette Paulus' egen opplevelse.

En sterk opplevelse like fullt. Det gjør inntrykk at et menneske ikke vet om han helst vil dø eller leve, ja at han faktisk vil dø, ikke fordi livet er ille, men fordi han er så sikker på at han ved å dø skal møte Kristus igjen.

Den eneste grunnen til at han kan si dette, må være opplevelsen ved Damaskus; den skjellsettende opplevelsen av å bli møtt av den oppstandne Jesus Kristus og få livet sitt så tydelig korrigert (Apostlenes gjerninger 9,1-9). I møte med Jesus fikk Paulus en helt ny forståelse av sitt eget liv og kall. Det kallet aktet han å følge, uansett hvor mye smerte det førte med seg.

Og så må det ha vært noe helt spesielt å møte Jesus, en gjennomrystende opplevelse av å være sett og elsket. Den som har vært *forelsket*, kan ane noe av hvilke følelser som har fylt Paulus. I religionspsykologien beskrives slike sterke omvendelsesopplevelser med de samme følelsene som man vil beskrive en forelskelse: *Et skifte fra kulde til varme. Man opplever en intens lykkefølelse, en tilstand av visshet. All bekymring forsvinner. Man får en vilje til å være til. Verden oppleves ny.* (William James, 1902)

De som bokstavelig talt har «sett lyset» slik Paulus hadde, blir ualminnelig overbevisende ledere.

To tusen år senere lar vi oss fortsatt lede av Paulus og evangelistene. Deres fortellinger om undere og mennesker som blir levende igjen, er rystende og håpefull lesning! Men kan vi fortsatt bygge våre håp og vår fremtidstro på slike fortellinger?

Mer enn Paulus' tanker om liv og død og gjensyn med den oppstandne Jesus Kristus, gjør fortellingen om den lille piken som ble levende igjen, inntrykk på meg (Mark 5,35-43). Det er en gammel fortelling. Er den *sann*, tro? Når jeg lurar på hvor sanne de mest usannsynlige fortellingene i Det nye testamentet

er, er det kanskje én ting som berører meg mer enn alt annet. Det handler ikke om Jesu såkalte «mektige gjerninger» hvor han gjør vann til vin, syke blir friske og døde blir levende igjen. Nei, det som berører meg er *medfølelsen* han viser. «Jesus syntes inderlig synd på dem,» er et utsagn som går igjen. Han *ser*. Han ser på mennesker med medfølelse. Han får *vondt* av dem som lider. Han *gråter* når han møter andres sorg. Og her har han møtt et foreldrepar som er livredde for å miste barnet sitt. Man må ha steinhjerte for ikke å la seg berøre av en slik redsel og sorg. Mennesker kan aldri bli vant til å se barna sine dø! Det var ikke lettere for foreldre på Jesu tid enn i dag. Det var hjerteskjærende.

Hvis jeg skal bli personlig, så er det ikke de guddommelige kreftene hos Jesus som gjør sterkest inntrykk på meg, men den menneskelige svakheten han viser. Det er *den* jeg kan kjenne meg igjen i og identifisere meg med. Det er den som gir mening til livet her og nå. At vi har en Gud som muligens vil gripe inn når vi er i nød, det er en fattig trøst når man er i desperat behov for hjelp. Synes jeg. Men at vi har en Gud som ser oss med et blick fylt av medlidenhet og forståelse, det gir trøst! Slik er det for meg.

Jeg søker ikke Gud fordi Gud er «den sterkeste i hele verden», for å si det litt enkelt. Jeg søker Gud fordi Gud søker meg. Og kanskje var det slik for Paulus også, at han søkte til Kristus og lengtet etter å være sammen med Kristus fullt og helt, fordi han en gang var blitt oppsøkt av Ham med en varme og en forståelse som han aldri tidligere hadde møtt.

Jeg tror ikke Paulus ble så ivrig i sitt misjonskall fordi han på veien til Damaskus var blitt kastet av hesten og landet hardt, blindet og ydmyket. Nei, jeg tror Paulus holdt på med så stor iver fordi han var blitt plukket omsorgsfullt opp igjen og våknet med et nytt syn på både Gud og mennesker. Og fordi han selv var blitt møtt med nåde og kjærlighet, ble han fylt av kjærlighet til sine medmennesker.

Og til tross for sin lengsel etter på nytt å få være i Jesu nærhet og oppleve denne kjærligheten som tror, håper og tåler alt, ville han være i live, som han skriver i brevet sitt, «for å bli hos dere alle og hjelpe dere til fremgang og glede i troen.»

For å sette det hele på spissen i dag, på Høstens påskedag: Vi har ikke et kall til å dø og oppstå til evig liv. Vi har et kall til å leve her og nå og til å elske våre medmennesker og vise

forståelse og medlidenhet med dem som lider. Hva som skjer etter døden, er Guds sak. I troen på en Gud som ser på oss med snille øyne, bekymrer jeg meg ikke for hva som skjer når jeg dør. «Om jeg lever eller dør, hører jeg Herren til,» skrev Paulus en gang (Rom 14,8). Det var en visshet som ga ham håp og fremtidstro – og ønske om å leve her og nå, og i den vissheten inviteres også vi til å feste vårt håp og vår fremtidstro.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige ånd som var, er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.